

A què juguem avui?

Bel Miret

Hi havia una vegada un barri molt tranquil en el qual tots es coneixien... Els nens jugaven al carrer o al parc i s'ho passaven molt bé. Quan sortien, decidien a que jugar i on podien anar.

Però hi havia alguns dies, cada vegada més, que es passaven més estona discutint a que jugarien, que jugant... Parlaven tots alhora i poc a poc, anaven pujant cada vegada més la veu per fer-se sentir. Acabaven cridant, no s'entenien i s'enfadaven els uns amb els altres.

Així estaven les coses, fins que un dia l'àvia d'un d'ells, veient les discussions que tenien sempre, va decidir ajudar-los. Sabia que el problema era de comunicació i va decidir que els acompanyaria fins que aprenguessin a entendre's.

L'àvia va esperar per intervenir un dia d'aquells que no arribaven a cap acord. Llavors va sortir de casa seva i els va demanar una mica de silenci. Els va explicar que de la manera que parlaven no arribarien a entendre's mai, ja que tots parlaven sense escoltar el que deien els altres. Els va dir que així perdien el temps i era la causa que moltes vegades acabessin barallats.

Llavors els va proposar un joc que consistia a demanar torn per parlar i, mentrestant, no interrompre a qui parlava. D'aquesta forma, el que parlava podia dir el que pensava sense interrupcions i els altres podien sentir-lo i assabentar-se bé del que deia. Els nens van escoltar amb atenció a l'àvia i li van fer preguntes sobre el nou joc.

Després d'una estona de xerrar, l'àvia va dir:

- Què us sembla si demà quan sortiu de classe juguem tots junts?
- Síííí! —van contestar tots alhora—, però tu estaràs amb nosaltres, no? —van preguntar els nens.
- Es clar —va contestar ella— així practicarem tots una mica.

L'endemà, quan van sortir del col·legi van anar tots a la plaça on ja els esperava l'àvia...

- Bé —va dir l'àvia—, ja estem tots preparats per començar. Asseieu-vos al terra en cercle i comencem a parlar...

La primera a decidir-se a parlar va ser la Maria, va proposar jugar a fet i amagar. Alguns van dir que no i va començar a sentir-se un lleu murmuri de protestes, que en poc temps es va convertir en un esvalot en el qual parlaven tots alhora.

Ràpidament, l'àvia es va posar dreta i els va demanar una mica de tranquil·litat:

- Ara m'heu de permetre que jo doni els torns per parlar. Joan, és el teu torn, proposa un joc.
- A mi m'agradaria —va comentar en Joan— que anéssim en bicicleta.
- Bé, és una bona opció —va contestar l'àvia—, però sentim encara una altra opinió. Jaume, és el teu torn. Què proposes?
- Jo vull que anem a jugar al parc —va dir en Jaume.

De sobte, van començar una altra vegada a parlar tots alhora i l'àvia es va veure obligada a posar ordre:

- Va, com hem quedat? Parlem per torns, si us plau...

Quan ja van estar tots calcats una altra vegada, l'àvia els va dir:

- Ja tenim tres propostes: jugar a fet i amagar, passejar en bicicleta o anar a jugar al parc. Què us sembla si ara la que més us agradi? Ho farem aixecant el braç quan estiguem d'acord amb el que es proposa.

Van començar la votació per fet i amagar, es van aixecar quatre mans dient que sí, tres dient que no i cinc no van voler votar.

Van fer diverses votacions i al final van arribar un acord, el que la majoria va voler era anar en bicicleta. Com ho havien decidit entre tots, van anar contents a buscar les bicicletes i es van passar tota la tarda corrent amunt i avall.

L'endemà, l'altre i l'altre, i així durant diversos dies, van fer el mateix: es reunien a la plaça i, per torns, cada un deia el que li venia de gust. Després votaven i feien el que venia de gust a la majoria. Així, a poc a poc, es van acostumar a resoldre els seus conflictes.

L'àvia estava molt contenta de veure els nens rient i jugant sense barallar-se i se li va acudir convidar-los a tots a berenar. Els va fer unes galetes formidables i uns pastissos de crema que van agradar molt a tots els nens.

Durant el berenar es va asseure amb ells i els va preguntar si els anava bé la nova manera de decidir les coses. Tots li van contestar que sí. Llavors els va dir que aquesta forma de posar-se d'acord els serviria per resoldre els conflictes tant de l'escola com en els treballs que cada un faria quan fos gran.

- Penseu —va dir l'àvia— que la forma més respectuosa per a que les persones es posin d'acord és escoltar primer i entendre el que els altres pensen. D'aquesta forma, després nosaltres podem parlar sabent millor el que diem. De vegades, escoltant el que els altres pensen podem adonar-nos que potser no tenim raó.

Al final del berenar els nens li van preguntar si la podien anar a buscar en cas que els sorgís algun dubte. L'àvia es va posar molt contenta i els va dir que quan volguessin podrien anar a parlar-hi i que ella sempre estaria encantada de rebre'ls, perquè els estimava molt.

